

پیشکش به بنه مالہی ئیعدام کراوہکان!

پیشکش به بنه مالہی ہاورئ ئیحسان فہتاجیان!

بنه مالہی سہرہرزى کاک ئیحسان سلاویکی گہرم و خوّمالیانہ تان پیشکش!

ئیدامی ہاورئ ئیحسان دلّی ہہموومانى تہزاند و برینہکانمان کولایہوہ. لہ قوولایى دلّوہ سہرخوشیتان پی ئہلیم، ئہوندہ بزاندن ئہو خہمہ قورسہ تہنیا بہ سہر شان ئیوہوہ سہنگینی ناکات، بلکوو تہواوی ئہو کہسانہ کہ دلّیان بو ئازادی و یہکسانی ئینسان لئ ئہدات خوّیان بہ شہریک و ہاوخہمی ئیوہ ئہزاندن. دلّیا بن لہم موسیہتہ جہرگبرہدا تہنیا نین. ئیمہ ہہموومان پیکہوہ ئہو دہردہ ئہکیشین.

خوشہویستان! ئہوہ ئہولجار نیہ کہ جہنایہتکارانی جمہوری ئیسلامی بہ خہیالی خوّیان بہ ئیدام و لہ سیدارہدان خوشہویستہکانمان بہر بہ شوّرش و دہنگی ئازادیخوازی کریکاران و خہلکی کورد ئہگرن.

جمہوری ئیسلامی بہ فانتوم، توپ و تہیارہ، ئیدام و کوشتوبر خوی بہ خہلکی کورد ناساند. ہیشتا خوینی رژاوی خہلکی فہقیر و ہہژاری شاری سنہ لہ نہورؤزی سالی ۱۳۵۸ وشک نہبووہوہوہ، گؤمی خوینی لہ ہہموو کوردستان ریخت و قہتلعامی شار و دیہاتی کرد و بہ دریژایی عومری نگرسی نہیہیشت خوینی ئازیزانی ئیمہ وشک بیٹہوہ. بہلام ئہوہ خہیالی خاوه بہ قہول مہعروف "ہر شب ستارہای بہ زمین میکشند و باز آسمان ما غرق ستارہہاست".

ئیوہ بنہ مالہو کہس وکاری ہاورئ ئیحسان دلّیا بن ریگای «ئیحسانہکان»، «ماجدکان»، «بیژن چہرازینہکان» و «ئہحمہد شہعبانیہکان» پر لہ ریوارہ. تا زؤلم و بی مافی مروف بمینئ شوّرش و راوستان ہہیہ.

با خوینریژانی جمہوری ئیسلامی بزاندن بہزیاتر لہ سی سال جہنایہت و کوشت و بر وئیدامی دہستہ جہمعی نہیتوانیوہ و ناتوانی بہر بہ دہنگی ئازادیخوازی و شوّرشگیرانمان بگریٹ.

بو ئاگاداری ئیوہی خوشہویست چوار برام بہ دہس خوینریژانی جمہوری ئیسلامی تیرباران کراون «کاک ہسین» و «کاک ئہمین» رؤژی ۳ شہہریوری ۱۳۵۸ لہ پادگانی مہریوان و «کاک ماجد» و «کاک ئہمجد» ۸ تیری ۱۳۶۰ لہ زیندانی تہوریز. ئہوہی کہ ئیستا پیشکشہشی ئیوہی بہریژی ئہکہم وہسیتنامہی کاک ماجدم دواى ئہوہ ئاگادار ئہبیٹ حوکمی ئیدامی بو دہر چوہہ نووسیویہتی. سہرنجی نووسراوہکہی کاک ماجد بدن کہ ہیشتا نازانیت ئہمجد دہسگیر کراوہ. لہ میدانی تیردا ئاگادار ئہبیٹ کہ ئہمجدیش لہ گہل ئہو ئیدام ئہکریٹ.

مہرگ ونہمان بو جہمہوری ئیسلامی

ہہر بژی ہاودہنگی مان، خہبات ویہکیتی مان

مہلکہ موستہفا سؤلتانی

۱۲-۱۱-۲۰۰۹

"بیدادگاه تبریز"

وصیت نامه و آخرین پیامهای شهید ماجد مصطفی سلطانی در زندان تبریز.

" چه کند بر قلب چون آتش من، آتش تیر؟ بشویک وار بباید مردن."

رفقا و دوستان گرامی !

با سلام گرم و آتشین از دور صمیمانه دستتان را میفشارم. پیروزی انقلاب ناتمام خلقهایمان به رهبری پرولتاریا و پیگیری هر چه بیشتر و بیشترتان در امر جنبش کمونیستی و مبارزه خلقهایمان و مبارزه جدی و صادقانه و پیگرانه تان در امر مبارزه بانتقادات و انحرافات درون تشکیلات و موجود در سطح جنبش کمونیستی ملتمان و مبارزه سخت و پیگیرتان در راه ایجاد صف مستقل طبقه کارگر (صفی که پر توان و پر خروش و بدور از هر انحرافی مبارزه طبقاتی را تا نیل به استقرار و تداوم سوسیالیسم رهبری کند. و همچنین شادی و بهروزیتان یگانه آرزوی من است.

رفقا! ماهها پس از اسارت در زندان رژیم ضد خلقی، رژیمی که از همان زمانیکه بر اریکه قدرت نشست، وفاداریش را به بازسازی سیستم سرمایه‌داری وابسته و سرکوب کارگران و زحمتکشان را با سرکوب و به خاک و خون کشیدن تظاهرات کارگران بیکار در اطفهان، تبریز، دورود و... الغای شوراهای واقعی کارگران و جنایتش در کردستان قهرمان و ترکمن صحرا و... را به همه کارگران و زحمتکشان ایران و جهان به اثبات رسانده، بالاخره در بیدادگاه ضد خلقی ارتجاع حاکم. به اتهام دفاع از آرمان طبقه کارگر و برادر کاک فواد بودن به "اعدام" محکوم شدم.

پس از محرز شدن اتهام در بیدادگاه، به آرمان طبقه کارگر سوگند، به خلقم سوگند با جوابی آتشین بر دهان یاوه‌گویی (نوری و مرتضی) کوفتم.

در مکتب کاک فوادها، کاک حسین‌ها، کاک امین‌ها (سه رفیق و برادر قهرمان و شهیدم)، حسین کریمی‌ها، پیرخضریها، گنجیها، فرشچیها، معینها، زکریایها، قبادیها و... آموخته بودم دفاع از آرمان طبقه کارگر را.

کاک فواد آموخته بود مرا که:

نیست برلوح دلم جز آلف قامت یار (آرمان طبقه کارگر)

(چه کنم حرف دیگر یاد نداد استادم)!

امروز و فردایی است که بوسه رگبار دشمن دور از چشم عزیزان بر روی خاک و خون کشاند پیکر من. در این لحظات واپسین دم تنها پیام برای رفقا، مبارزه سخت و پیگیر در راه ایجاد صف مستقل طبقه کارگر با انضباتی آهنی و پرولتری و بدور از هر انحرافی برای سرنگونی سیستم سرمایه‌داری و

استقرار و تداوم سوسیالیسم است. که این مبارزه جدا از مبارزه با انتقادات و انحرافات درون تشکیلاتی نیست.

خطاب به پدر و مادرم:

بعد از ماهها دوری و بی خبری با سلامی گرم و آتشین دست پرمهرتان را از دور می‌بوسم. اینک آخرین پیامم را تقدیمتان میدارم پدر و مادر محبوبم! هر دوی شما در تجارب زندگیتان و حداقل بعد از سال 56 و اوجگیری مبارزات خلقهای ایران این مسله را به خوبی درک کرده‌اید که "هیچ انقلابی بدون خونریزی و قربانی ممکن نیست". چون طبقه کارگر و تمامی استثماری‌شوندگان برای خلاصی از استثمار و سرنگونی استثمارگران و کسب قدرت سیاسی، راهی به جز توسل به قهر انقلابی و آنهم فقط و فقط تحت رهبری پرولتاریا ندارد. و ما با اعتقاد و ایمان کامل بدین مسئله پای در این راه نهاده‌ایم. و هر گونه تزلزل و سستی را خیانت به آرمان طبقه کارگر است. که آن سه برادر قهرمان و شهیدم نیز با اعتقاد و ایمان کامل بدین مسئله بود که خون پاکشان را نثار کردند تا با خون خود درخت آزادی را، درخت آزادی کارگران و زحمتکشان را آبیاری نماید.

اکنون من نیز میخواهم با کمال افتخار بگویم که پای در راه پر افتخار آنها نهاده‌ام. من نیز با نثار خون خود و مرگی پر افتخار جزیی از درخت انقلاب را آبیاری میکنم، جزیی از صدها و هزارها قربانی‌ای بشوم که پرولتاریای ایران و جهان برای کسب قدرت سیاسی و سرنگونی نظام سرمایه‌داری تا بحال داده و منبعده نیز خواهند داد.

شاید بخاطر عواطف پدر و مادری و... این کلمات برایتان نامفهوم باشد اما ما راهی جز از این نداریم و بامید زمانیکه این کلمات برایتان مفهوم شود:

تا شهیدخوینی نه‌ریژی،

تا کوو گه‌ل تائی نه‌چیژی

داری نازادی شین ناییت

باغی ژینمان په‌رژین نابی

پس پدر و مادر عزیزم با این توضیحات و تجربیات که خودتان از زندگی و بخصوص چند سال اخیر کسب کرده‌اید، انتظار دارم که غم و اندوهتان را به نیرویی برای تقویت روحی انقلابی خودتان و سایر برادران و خواهران تبدیل کنید. اگر چه برادران و خواهران پای در این راه پر افتخار نهاده‌اند. اما روحیه خوب شما یقیناً قوت قلب و دلگرمی بیشتر برای آنان خواهد بود. سلام مرا به همگی برادران و خواهران برسانید و این پیام مرا به همگی بخصوص به کاک رشاد، کاک عبه و خواهر گرامی و دوستتر از جانم ملکه عزیز و برادران گرامی امجد و رضا و حشمت و زنده‌اش گرامی شکریه و بچه‌اش (فرمیسک) عزیز برسانید.

مبادا در مورد فرمیسک از توضیح قهرمانانه پدر و سه عمویش اهمال نشان دهید. برادران و خواهران و شکریه عزیز از همگی شما انتظار دارم از فرمیسک اخگری بسازید که شعله برفروزد در قلب سیاهی تار.

ملکه عزیز اگر چه به مبارز بودن روحیه و صداقت انقلابیت ایمان دارم اما برای آشنایی نزدیکتر به مسایل جنبش پرولتری و کمک هر چه بیشتر به خودت پیشنهاد میکنم که منبعد حتماً سعی کن که به تبریز یا تهران بروید و کارت را در کنار و رابطه با رفقای آنجا ادامه دهید. برای برادران و همگی دیگر رفقا پیام و سفارشی به جزیگیری در مبارزه و هر چه بیشتر مسلح کردن خود به ایدیولوژی طبقه کارگر ندارم.

و اما مادرم!

فرزند تو نیستم، حاشا کنمت مادر، اگر از مردن من زار زنی و بر اعدام من چون مردن یاد کنی. فرزند تو نیستم اگر دیدی تن آغشته به خونم را، غم به دل راه دهی، و بر کار دشمن زار زنی، حاشا کنمت مادر اگر رفقای رهم بر تن تو رخت عزا ببینند. مادر تیرباران در راه آرمان طبقه کارگر عروسی من است، پیرهن آغشته به خونم چلچراغ حمله من است. اگر مادری و مادر من بپاخیز! جامه سرخ به تن کن گل سرخ بیادین بر سینه خواهرم، تفنگ و فشنگدانم را بر دوش خواهر بگذار که سالهاست آیین مرا با خود دارد. بر خیز و جامه سرخ به تن کن و سرخ نگهدار نام من تا خصم بلرزد ز نام من.

کلبه‌ی شورش نه کوردستان نه گشت ئیران

هیزی بازووی گشت سهره‌ستان

وهلات دهکات به گورستان

بو خائینان و بو پهستان

نهوسا میله‌ت خوی دهزانی

داری خه‌نکان بو کی دانی

بادرود فراوان پیروز باشید.

مرگ بر امپریالیسم و ارتجاع داخلی

زنده باد سوسیالیسم!

بیدادگاه تبریز

ماجد

ئەمەش دەقى دوایین پەيام و نامەكە كاك ماجدە.

بەرىز كاك كەرىمى دانشيار بە قەئەمە بە پىز و رەنگىنەكەى
كردوویە بە كوردى

«راویژ»

بۆ خوشكە نازىزەكەم

مەلەكە خانەم.

«بىدادكەھى تەبرىز»

ئاخر نامە و دوایین پەيامەكانى شەھىد ماجد مستەفا سولتانى

چەكند بر قلب چون آتش من بلشویك وار ببايد مردن

هەقالان و یارانى هیژا!

بە گەرمە سلاویكى ئاگرینەو، لە دوورەو دەستەكانتان خۆشەویستەنە دەگوشم. گەلیك بەھیوام تەڤگەرى نیوہکارەى شۆرشى گەلانى ولاتەكەم بە رېبەرى پېرولیتاریا و، بە نەسەرەوتن و كۆلنەدانى ئیوہى تىكۆشەر، لە دەقى بزوتنەوہى كمونىستیدا درىژەى پى بدرىت و ئاواتى ھەرە بەرزى گەلانمان بەھىتتە دى. لە درىژەى تىكۆشانى ماندوو نەناسانەتاندا، ئەو كاتە شەنى خۆش خەبەرى سەرکەوتن پەيامى سەرفرازیمان بۆ دەھىتتە، كە چەكى رەخنەگرى بى بەزەبىیانەتان دژ بە ھەر چەشنە راپابى و لادانىكى دەروون رېكخراوہى، ھەمیشە ئامادە و لەسەرپى بىت. بەر و بەرھەمى خەباتى سەخت و بى وچانتان لە يەكەمین گزنگدانى دا، سۆسیالیزم و لە ئاخرسەردا سەقامگىرى دەسەلاتى چىنى كرىكار و زەحمەتكىش دەستەبەر دەكات. دەسا شادى و دەمكاتىكى پر لە بەختەورىتان لە سەر رى دابى.

هەوالان !

چەند مانگ دواى دەست بەسەرىم لە بەندىخانەى رژیى دژى گەلى، ئەو رژیىمەى كە ھەر لە سەرەتای خۆ داسەپاندنىدا نواندى و نیشانیدا كە چ وەستاكارىكى وەفادارى تاكانەيە بۆ نەوژەن كردنەوہى سىستىمى گەندەلى سەرمایەدارى گرىدراو بە ئەمپىريالیزم و، چەندە خىرا و بەتوانايە لە سەرکوتکردنى كرىكار و زەحمەتكىشان و، چىھا تىنووە بۆ خۆین خۆرى و خۆین رژتنى خەلكان و، چقاس مېشك پەرىپوت و كین لە دلە لە رماندن و خاپوور كردنى مالى ھەژاران و چەندە بى جەرگ و ترسنۆكە لە ئاست بزوتنەوہ و سەرھەلدانى خەلكاندا. ئەو رژیىمەى كە كرىكارانى رەنجەرپۆى شارى ئىسەفەھان، تەبرىز، دورود و چەندین شوپى تری رەنج بەخەسارتر كرد، ئەو حاكىمىيەتەى كە شۆپای راستەقىنەى كرىكارانى داخست و، كوردستان و توركەمەن سەحرای غەرقى خۆین كرد، ئەوا منىشى بەسووچى ئەمە كە براى كاك فوئادم و ھەواخواى چىنى كرىكارم و ئامانجەكانى ئەوانم بەلاوہ پىرۆزە،

له بیدادخانه که یاندا دواى سه رځویندنه وه یه کی نمایشی، سزای مه رگیان بو بریمه وه. من به بیستنی حوکمی زوردارانه یان و دنیا بوونم له کارنامه ی به دکارانه یان، سویندی مه زلم به داهاتوی روونی هیزی کریکار، سویندی گه وره م به گه له که م، هر به چه شنی گرکانی ناگر ده مام و، ده می چه نه چه وتی «نووری» و «مورته زا» م به نرکه ی بویرانه م ده مکوت کرد. منیک که له فیږگه ی کاک فوئاده کان، کاک حسینه کان و کاک نه مین ه کان (نه و سى هاوړی و سى برای شه هیدی قاره مان) م و له بهر شه به نگ و تیشکی ریباری حه مه حسینه کان، پیرخزریه کان، گه نجیبه کان، فه رشچیبه کان، موعینیبه کان، زه که ریاریبه کان، قوبادیبه کان و هزارانی تری له چه شنی نه واندان وانه ی داکوکی له مافی کریکارم وهرگرتووه، خوړاگرانه راوه ستام.

کاک فوئاد له ناخی می شک و مژیمدا رواندبووی که:

نیست بر لوح دلم جز الف قامت یار

چکنم حرف دگر یاد نداد استاد!

گه لیک درهنگ نیبه نه مرؤ سبه یه ک، ماچی ده سرپیژی گولله بارانی دوژمنی دلر ه ش، به دور له چاوگه لی نازیزه کانم، له ش و لاری گه رمم له خاک و خوین وهربدات. نه و له ناخر پیچی کوچی مالا واییمدا ناخر دهنگی ده که م هه لده برم و دوایین قسه و په یامم بو هه فالان ده نیرم، که نه سره وتن و دریزه دانی ته فگه ری به دور له نوچدانی نیوه یه ریزه کانی پولایین و پته وی چینی کریکار بو داروخانی قه لای سته می سه رمایه و بو سه قامگیر کردنی سو سیالیزم ده سته بهر ده کات؛ نا له م بوار و ریباره شدا، بربره ی پشتی خه باتی نیوه له ری کخراوه که تاندا، ره خنه گرتنی زانایانه تانه له هر چه شنه راپاری و پاشگه ز بوونه وه و لادان له بنه ما سه ره کیبه کانی زانستی شوړشی کریکاریبه له دهروونی ری کخراوه که تاندا.

رووی وته یه ک له بابو و دایه م :

دواى چه ندین مانگ هه لوه دایی و بی هه والی لیتان، به سلاوویکی گه رم و ناگرینه وه، له دوره وه ده سته میهره بانه کانتان راده مووسم. نه و «ناخر» نامه و دوایین «په یام» ی خو متان پیشکه ش ده که م.

دایه و بابو خوشه ویسته که م، نیوه خو تان له ژبانو پرله نه زمونه که ی خو تاندا شاره زان، یان بلین هیچ نه بی دواى سالی ۵۶، هاوکات ده گه ل بهر ز تی هه لچوونه وه ی تیکوشانی گه لانی ئیران، بو هه موو لایه ک روون و نا شکرا ده رکه وتووه که «هیچ شوړشیک به بی قوربانی تی هه ر نابی ت». نه وه ی نا شکرایه، چینی کریکار و سه رجه م چه وساو ه کانی سه ر زه وی بو رزگاری له ژیرسته می و وهرگرتنه وه ی که سایه تی و ده سه لاتی سیاسی، له ته نگه تیله ی ژبانی نابه سامانیاندا هیچ دهروویه کی به خیر نابین که پی بیچارین، جگه له راپه رین و ده سته ویه خه بوونه وه ده گه ل دژان و دژبه رانی خو یاندا؛ له م بواره چاره نووس سازه پر خه ته ره شدا نه و هر پرولیته ره پیشه نگ و ری به ره و، نیمه ییش ری یوارانی باوه رمه ندی نه م ری باره یان و گریدراوین به تیکوشان له م ری گه یه دا. سه ر و مالمان له پیناو نارمانجمان دایه و، هر چه شنه راپاری و کزولیش له خه باتدا، به خه یانه تی مه زن ده زانین. باشتترین به لگه ی له بو سه لماندنی پر له شانازی قسه کانم، خه بات و خو به خشینی سى روله ی قاره مان تانه، که هر سی یانین که م ژبان،

به لّام هه تا سهر ژيان. ئەوا سهرى منيش له پيناو ئەو سهودا گرانبارهدا دهگه پيټ و ههر ئەو ريگايه دهپيوت، كه سى ئەستيرهى سوورى ئيوه پيدا رويشتن. منيش وهك ئەوان و ژماريكي له هه ژمار نه هاتووى تر، هه رچى وزه و هيژ و خوين و گيانى كه له جهسته م دايه، دهيتوينمه وه و دارى نازادى پى بهخته وهر دهكهم. ئاخۆ چ شتيك له مه بالاتر و دلگوشاتر دهبي، كه كه سيك به قازانجى چه وساوه و رهنجده رانى روى زهوى، بتوانيت ره وره وهى ميژوو به رهو پيش به ريت؟ من باش دهزانم كه وته كانى من له م ده مه هه ستيار و خه مناكه دا بو ئيوه، له وانه يه دايه و بابيه كه كه سه رچاوهى دلوقانى و به زه يى له راده به دهرن بو روله يان، كه مرهنگ و غهور لينيشتوو بيته به رچاو، به لّام ريبوار ههر دهبي له ريدا بى و دهگه ل رويشتنم ههر به ئاواته وه م كاتيک داييت و وته كانى من و يارانى من، ته م رهوين و مژ لادهر بن و رهنكى راسته قينهى باوه رى ئيمه له بهر چاوى دايه و بابيه كاندا دهر بخهن.

تا شهيد خونى نه ريزيت

تاكو گه ل تالى نه چيزيت

دارى نازادى شين نابى

باخى ژيمان پر ژين نابى

كه وايه، دايه و بابيه نازيه كه م، به پي ئه م روونكر دهنه ويه و به تيروانينيك له ئەزمونه كانى خوټان و به تاييه ت رووداوه كانى ئەم چهنه ساله ي دوايى، به هيوام راستيه كانيان دهرخستبيت و خه م و مه راقى له دلدا نه هيشتبين و له برى په ژاره و خه م و فرميسك، هيژ و وزه يه كى له راده به دهرى له دل و دهر وونى ئيوه و هه موو خوشك و براكانماندا جيگير كرد بيت. ئەگه ر خوشك و براكانى تريشمان وهك ريبوارانى ئەم ريبازه قولى تيكوشانيان هه لمالى بيت، بيشك دل و دهر وونى هه راوى بويرانه و دهنه داني سه خاوه تمه ندانه ي ئيوه، بويان ده بيته گر و گه رمايه كى ترس و تاسه شكين له رپى خه باتياندا. په يام و سلاوه كانم به خوشك و براكانم بگه يهن، به تاييه ت به كاكه ره شاد، كاكه عه به و خوشكه ريزداره نازيزتر له گيانه كه م مه له كه خانمه خو شه ويسته كه م و برا هيژاكانم ئەمجد و رزا و حيشمه ت، هه روه ها براژنى به ريزم شوكريه و كيژوله خو شه ويسته كه يان «فرميسك».

ده ستى منتان به داوين، نه كه ن له ئاستى "فرميسك" دا كه مه تر خه مى بكن و نه خش و ده ورى پيش ره وانه و قاره مانانه ي باوكى و سى مامى تيكوشه رى لى هه شار بدن! داوام له برايان و خوشكان و شوكريه ي هيژا ئەمه يه و چاوه روانيم ليتانه كه له "فرميسك" نه رم و نيانه كه تان گر كان و كوانوويه كى پر له سكلى ئاگر ساز بكن؛ ليتبگه رين ده سا با چه خماخه ي ئاورينگى هه ستانه وه له گوڤى پر گرى فرميسكه كان هه ستى و دلى ره شى شه وه زهنگ برووشينيت.

مه له كه نازيه كه م! هه رچه نده كه ليت دلنيام و دهزانم گيانى تيكوشان و مورالى شوڤر شيگرانه ي تو چه نده به رزه و، له خاوينى و له ئيمان و له بروادا چهنه به ريزى، به لّام بو ئەوه ي كه ريبازه پيرو زه كه ت له هه موو كارامه ييه كانت به هره بستينيت و هيچى به فيرو نه چيت، پيشنيار دهكهم له مه ودوا بچيت و له ته بريژ يان تاران نيشته جى بى. له يه كيك له م دوو شاناره دا هاوشان دهگه ل هاوسه نگرانت كار بگريته ئەستو و به رهو پيش بچيت. ئاخىر په يام و راسپارده ي من بو هه موو برايان و سه رجه مى

هاورپيان، دريژهدانى خهبات و خو تهياركردنيانه به ئەزمون و زانستهكانى ئايدىلولوژىي چيني كريكار و، چى تر... بهلام دايكهكهم !

وه بهلام نهى دايكهكهم!

«من نه رۆلهى تۆم، حاشام لىت دهبى، گهر وهك شينگيرى بۆ مهركى سوورم به شين و رۆ رۆ بى و، مهركى مهيدانيم به مردن بگرى! من نه رۆلهى تۆمه، ئەگەر له خویندا شهلالم ببینی و به چاو بۆم بگرى، نهكهى لهو دهردهى دوژمنى بهدكار هيناي به سهرما، سنگم بۆ بكوتهى و رووم له بۆ برنى! حاشام لىت دهبى دايه، گهر له كوژرى ياراندا كهيل و خهمناك و رهشپوش بيته بهر چاويان.

دايه! بارانى گولله، دهرسپيژى دوژمن، له رپى ئامانجى بهرزى كريكار، بۆ من جهژنهيه و بۆم زهماوهنده، كراسى نهخشاو به خوینى ئالى گهرمى گر گرتووم، چلچراى ژوورى زاوابهنديمه ... ئەگەر دايكى تو و، دايكهكهى منى، رابه سهر پييان، ئالا و والاين له خوته هالينه، سنگ و بهروكى خوشكه نازهكهم به گولى شلليير، به سمل و ميخهك برازينه - پهخت و تفهنگى خهباتى سوورم له ملي خوشكم كه، ئەو كه ساليانه هاو رازى بيرمه و له يهك ئايينين... رابه سهر پييان، ئالا و والاين له خوته هالينه و نيوبانگى سوورم ههر سوور رابگره، ليپگهري دوژمن له بيستنى ناوى قارهمانانهم وهك بى بلهرزى».

كلپهى شوپش له كوردستان، له گشت ئيران

هيزى بهرزى گشت سهربهستان

ولات دهكات به گوستان

بو خاينان و بو پهستان

نهوسا ميلهت خوئى دهزانى

دارى خنكان بو كى داني

سلاو له ياران، سهركهوتن بهشتان.

مهرك و نهمان بۆ ئەمپرياليزم و كوئنهپهستانى ناوخويى

بژى سووساليزم.

بيدادگههه تهريز - ماجيد

به سپاس و پيژانينى زور بو كاك كريم دانشيار كه ئەم نووسراوهى كاك ماجدى له فارسىهوه كردوو به كوردى.

مهلهكه